

[Bertel Dahlgaard.]

deltaget i det, har været følt som ganske særlig byrdefuldt. Det indeholder Spørgsmaal, hvis Behandling i hvert Fald har voldt mig større Kvaler end nogen anden Sag, der har mødt mig her i Folketinget gennem de 25 Aar. Det drejer sig jo ikke blot om Ansvarret for at skulle vurdere de forskellige Arter af Brøde og at skulle beslutte de hertil svarende Straffe, men det gælder Hensynet til de Retsgrundsetninger, hvis Bestandighed inden for den vesteuropæiske Kultur vi ikke for alt i Verden vilde række Haanden til at svække, og dernæst gælder det Spørgsmaalet Dødsstraffen, hvor den, der ikke blot er stemningsbetonet, maa lade Tankerne gennemgaa alle Argumenterne, der taler for, og alle, der taler imod.

Gennem denne Afvejning for og imod er det, Beslutningen til sidst modnes, og dér er det da, at jeg gerne nu, da Folketinget staar ved Afslutningen af sit Arbejde, vil sige, at naar jeg har sat mit Navn under denne Betænkning, og naar jeg sammen med mine Meningsfæller trods alle Betæneligheder vil stemme for Lovforslaget i dets endelige Affattelse, da skyldes det til syvende og sidst den umiddelbare Følelse af, at det maa fæstnes paa en Maade, saa det sætter sig ind i Sindet paa alle i kommende Generationer, at naar Landet er i Nød, saa maa Landet ogsaa kunne stole paa sine Børn, saa det maa komme til at staa endnu klarere i Folkets Bevidsthed end tidligere, at det afgørende for det enkelte Menneske som for Nationen er, at Karakteren staar sin Prøve, den Dag Belastningen kommer. Det gjaldt i de 5 Aar, da Sorgen og Ulykken skulde bæres, og det gælder i ikke mindre Grad i Dag, hvor det er Glæden og Befrielsen, vi skal gøre os fortjent til.

Jeg mindes Ord, jeg engang læste i et illegalt Blad, og som var Udtryk for en høj Idealitet. Der stod, at ingen, der i disse Aar yder Modstand mod Undertrykkeren, gør det i Haab om Berømmelse eller Belønning eller Avancement, han gør det kun som sin Pligt mod Fædrelandet. Her er netop angivet den Aand og den Karakter, der skal til for at bære Frihedens Dage, og som skal hindre, at urene Motiver skyder sig frem, saaledes som den højtærede Indenrigsminister i Søndags udtalte Frygt for, at det kunde ske.

Jeg har villet sige dette i Forbindelse med denne Sag, fordi jeg ser det som afgørende for vort Folks Sundhed, at den Lovgivning, vi her gennemfører, bliver et

Udtryk for, at vi baade har Vilje og Evne til at gøre op med Fortiden *nu*, netop fordi vi skal kunne vende os mod Fremtiden og kaste alle Folkets Kræfter ind i det vigtige Arbejde, der ligger foran os, og som skal løfte og bære os fremefter. Had og Hævnfølelse er forstaaelig i en Tid som den, vi har gennemlevet, men kun ved at komme igennem alt dette snarest vil Sindene og Tankerne kunne frigøres til Fremtidens Gerning. Det er mit Haab, at denne Lovgivning da ikke blot maa kunne tages som Udtryk for Samfundets retfærdige Reaktion, men at den ogsaa maa kunne bane Vejen for denne Frigørelse.

Jens Johs. Hansen: De foreslaaede Ændringer er jo ikke væsentlige, saa jeg kan udtale mit Partis Tilslutning til dem. Dog vil jeg komme med et Par Bemærkninger til Lovforslaget om Rettens Pleje, idet jeg synes, at Betænkningen faktisk gør dette Lovforslag svagere. Jeg tænker paa, at det understreges, at det navnlig skal være de ordinære Dommere, som skal dømme i disse Sager. Jeg fremhævede i mit Indlæg forleden, at det burde være Jurister, som ikke i Besættelsesaarene havde beklædt noget Dommerembede, og man understreger nu i Betænkningen, at det bør være Dommere. Jeg vil stadig gøre opmærksom paa, at en Del Dommere, der har beklædt deres Embeder i Besættelsestiden, i flere Tilfælde har handlet paa en saadan Maade, at man maa se paa dem med nogen Skepsis, og jeg vil bede den højtærede Justitsminister om at tage Hensyn til dette, naar de forskellige Retter skal nedsættes. Jeg synes ogsaa, at Betænkningens Bemærkning til § 8 om Ankenævnet gør det noget svagere; Formuleringen i Lovforslaget er mere klar og mere koncis. Alligevel kan mit Parti tiltræde Lovforslaget.

Sluttelig et Par Ord om det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har stillet. Det foreslaas her, at der skal foretages en Folkeafstemning. Vi er absolut ikke Modstandere af, at Folket høres i vigtige Spørgsmaal, men saafremt det ærede Medlem havde Fingeren paa Pulsen og vidste, hvad der rørte sig ude i Befolkningen, vilde han sikkert finde det ganske overflødigt, at der foretages en Folkeafstemning. Folkets store Flertal er indforstaaet med, at der gøres op med disse Forrædere, disse Mordere, disse Angivere, som nu gennem mange Aar har huseret i vort Land. Der er ingen i den sunde Del af Befolkningen, som nærer nogen som helst Tvivl om, at nu maa Tidspunktet være